

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΙΑ' ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Α'.

ΤΑ ΕΝ ΠΑΦΩ.

67) "Εμπ. Κεφαλή Πτολεμαίου Α' πρὸς τὰ δεξιὰ μετὰ διαδήματος καὶ αἰγίδος.

"Οπ. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ· αὐτὸς πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐπὶ κεραυνού, ἔχων σκῆπτρον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος· ἐν δὲ τῷ πεδίῳ πρὸς τὰ δεξιὰ δύο ΠΑ, πρὸς τὰ ἀριστερὰ ΛΑ. Ἀργυροῦν.

68) "Ετερα ὁμοία, φέροντα ἕκαστον τὸ ἔτος ΛΑ, LZ, LH, LΘ, LM, LMB.

ΤΑ ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ.

69) "Εμπ. Κεφαλή Πτολεμαίου Α' πρὸς τὰ δεξιὰ μετὰ διαδήματος καὶ αἰγίδος.

"Οπ. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ· αὐτὸς πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐπὶ κεραυνού· ἐν τῷ πεδίῳ πρὸς τὰ δεξιὰ ΣΑ, πρὸς τὰ ἀριστερὰ LE. Ἀργυροῦν.

70) "Ετερα δύο ὁμοία, φέροντα τὸ ἔτος LZ, LH. Ταῦτα δὲ τυγχάνουσιν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ συλλογῇ. Χαλκᾶ.

ΤΑ ΕΝ ΚΙΤΙΩ.

71) "Ομοιον τῷ ἀνωτέρῳ ἐν Σαλαμίνι, ἀλλ' ἐν τῷ πεδίῳ ἔχον πρὸς τὰ δεξιὰ ΚΙ, πρὸς τὰ ἀριστερὰ ΛΑ. Ἀργυροῦν.

72) "Ετερα ὁμοία, φέροντα ἕκαστον τὸ ἔτος LE, LI, LZ, LΘ.

ΠΤΟΛΕΜΑΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ.

ΤΑ ΕΝ ΠΑΦΩ.

73) "Εμπ. Κεφαλή Πτολεμαίου Α' πρὸς τὰ δεξιὰ μετὰ διαδήματος καὶ αἰγίδος.

"Οπ. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, αὐτὸς πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐπὶ κεραυνού, ἐν τῷ πεδίῳ πρὸς τὰ δεξιὰ ΠΑ, πρὸς τὰ ἀριστερὰ ΛΑ.

74) "Ετερα ὁμοία ὑπάρχουσιν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ συλλογῇ, φέροντα ἕκαστον τὸ ἔτος LB, LG, LA LE, LE, LZ, LH, LΘ, LI, LIA, LIB, LIG, LIA, LIE, LIZ, LIO, LK, LKA, LKB, LFB, LKG. Χαλκᾶ.

Καὶ ταῦτα μὲν ἀποσπώντες ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀνεκδότου συγγραφῆς περὶ τῶν ἐν Κύπρῳ ὑπὸ τῶν διαφόρων Πτολεμαίων βασιλέων κοπέντων νομισμάτων δημοσιεύομεν ἐν τῇ τοῦ «Νεολόγου» Ἑβδομαδιαίᾳ Ἐπιθεωρήσει· πρὸς γνῶσιν τῶν περὶ τὰ νομισματικά ἀσχολουμένων.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

(Πρόεδρος τοῦ ἐν Πρεβέζῃ Ἀντοκ. Ἐμποροδικείου).

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΝ Ω, ΖΩΜΕΝ

ΓΛΥΚΕΙΑ Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

(Διάλογος).

Ἡ Κυρία ΣΑΛΛΟΝΕ

Ὁ Κύριος ΔΟΥΡΡΑΝ

(Ἡ σκηνὴ ἐν προκυμαίᾳ ἐν πλησίον ἀπομνημονεύει)

Κα Σαλλονέ (προσείνους τὴν χεῖρα). Εἶναι πράγματι ὁ κ. Δουρράν;

Κος Δουρράν. Πῶς; δεσποινίς Νικόλσον;

Κα Σαλλονέ (μειδιῶσα). Οὐχί, ἀλλὰ κυρία Σαλλονέ.

Κος Δουρράν. Λοιπὸν συνεζυγῆτε αὐτόν.

Κα Σαλλονέ. Βεβαίως. Εἶπον οὖν ὅτι ἐμελλον νὰ συζευχθῶ αὐτόν, πρὸ πενταετίας.

Κος Δουρράν. Ἐκ τούτου δὲν εἶχον λόγον νὰ ὑποθέσω ὅτι θὰ ἐπράττετε τούτο. Καὶ εἰς ἡμᾶς εἶπετε ὅτι θὰ συνεζεύγησθε με καί.

Κα Σαλλονέ. Νὰ καθίσωμεν;

Κος Δουρράν (ψυχρῶς). Ἐδῶ ὑπάρχει θέσις.

Κα Σαλλονέ. "Ω, ἀλλὰ καθέσθητε πλησίον μου. Θὰ εἴμεθα ὡς τὸ πάλαι.

Κος Δουρράν. Οὐχὶ ἀκριβῶς.

Κα Σαλλονέ (παθητικῶς). Μήπως μέλλεις νὰ ἐμπνεύσης τρόμον; Καὶ ἐγὼ ἡσθάνθην τόσην χαρὰν ἰδοῦσά σε!

Κος Δουρράν (ἡπιώτερον). Λοιπὸν, κυρία Σαλλονέ, γινώσχετε ὅτι οὐδέποτε ἀντηλλάξατε σκέψιν τινὰ μετ' ἐμοῦ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Κα Σαλλονέ. Πόσον ἀδίκως! Ἡ φοβερὰ ἐκείνη ἡμέρα! Πόσον ἐκραύγασα ὅταν ἐγκατελίπετέ με!

Κος Δουρράν. Μοὶ φαίνεται μᾶλλον ὅπως ἦτο πάντοτε.

Κα Σαλλονέ. Πάλιν φοβερὸς ἔγινες. Ἐννοῶ τὴν ὄψιν.

Κος Δουρράν. "Ω, ἡ ὄψις ἦτο πάντοτε τὸ κύριον σημεῖον πρὸς ὃ ἐστρέφετο.

Κα Σαλλονέ (χαμηλῇ τῇ φωνῇ). Ἐπεθύμουν νὰ ἦσθε φίλοι. Γινώσχετε ὑπὲρ τὸν ἄνθρωπον ἐν τούτῳ. Καὶ ὅμως ἦτο ἀναπόφευκτον. Ὁφείλετε ν' ἀποδεχοῖτε ὅτι ἦτο.

Κος Δουρράν. Ἐχῶ ἐπιστολὴν παρ' ὁμῶν, λίαν κομψὴν τὰς φράσεις, ἀποδεικνύσαν δὲ ὅτι ἦτο.

Κα Σαλλονέ. Ἐχετε ἀκόμη τὴν ἐπιστολὴν;

Κος Δουρράν. Δὲν ὑστερῶ τῶν ἄλλων ἐν τῇ ἀνοσίᾳ ταύτῃ.

Κα Σαλλονέ. Ὅ, τιδὴποτε καὶ εἶπετε πάντοτε ἐπράξατε καλὰ πράγματα.

Κος Δουρράν. Ὑπὲρ ξάμεν λοιπὸν πλήρης ἀντίθεσις.

Κα Σαλλονέ. Πολὺ μὲ ἀδίκως. Δὲν θ' ἀφίσης τὰ παρελθόντα νὰ ἦναι παρελθόντα;

Κος Δουρράν. Ἐξ ὅλης καρδίας.

Κα Σαλλονέ. Θὰ ἐνθυμώμεθα μόνον ὅτι ὑπὲρ ξάμεν φίλοι καὶ οὐδὲν ἄλλο. Θὰ μείνητε ἐδῶ ἐπὶ πολὺ;

Κος Δουρράν. Ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

Κα Σαλλονέ. Τότε λοιπὸν πολλάκις θὰ εἶδομεν ἀλλήλους, κύριε Δουρράν!

Κος Δουρράν. Μάλιστα, κυρία Σαλλονέ.

Κα Σαλλονέ. Νομίζω ὅτι κατεστρέψατε πάντα ἐκτὸς τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης; Τὰς φωτογραφικὰς εἰκόνας ἐννοῶ καὶ— καὶ τὸν βόστροχον.

Κος Δουρράν. "Ω, οὐχί! καὶ ταῦτα εὑρίσκονται μετὰ τῶν ἄλλων.

Κα Σαλλονέ. Τῶν ἄλλων;

Κος Δουρράν. Γινώσχετε ὅτι ἡ καρδιά μου διεσπάρθη πλέον ἢ ἀπαξ!

Κα Σαλλονέ. "Ω, ἀλλ' εἶπετε παρακαλῶ ὅτι ἡ ἐμὴ ὑπέστη τὴν χειροτέραν διάσπασιν.

Κος Δουρράν. Πιστεύω πράγματι ὅτι ὑπέστη ταύτην.

Κα Σαλλονέ. Καὶ δὲν ἐθεραπύθη ἐντελῶς;

Κος Δουρράν. Ἐθεραπύθη, ἀλλ' ὑπάρχει ἔγνος.

Κα Σαλλονέ. Θελακτικὸν τοῦτο δι' ὁμᾶς. Ἀλλὰ ἀναγκάζει με νὰ αἰσθάνωμαι μεταμέλειαν. Ὅπως ἀνόητοι ἦμεθα!

Κος Δουρράν. Δὲν εἶναι εὐγενείας ἴδιον τὸ ἀντιλέγειν, ἐν τῇ περιπτώσει ὅμως ταύτῃ δὲν εἶναι ἴδιον εὐγενείας τὸ συμφωνεῖν. Οὕτω θὰ σιγήσω.

Κα Σαλλονέ (παρατηροῦσα πρὸς τὴν θάλασσαν). Καὶ ὅμως πόσον εὐτυχεῖς ἦμεθα! Ἄ, ἐὰν ἐπανήρχοντο αἱ καλαὶ ἐκεῖναι ἡμέραι!

Κος Δουρράν. Ὁ ἀσυμπεριεφέρεος πρὸς με κατὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς τρόπον.

Κα Σαλλονέ (ἐν σοβαρότητι). Οὐχί, ἀληθῶς, οὐχί. Ἰσως ὁμιλῶ ἐλαφρῶς, πραγματικῶς ὅμως καθαρῶ ἤδη ὅτι οὐδὲν χρησιμεύει—οὐδὲν—ἐκτὸς (χαμηλῇ τῇ φωνῇ) τοῦ ἔρωτος.

Κος Δουρράν. Ἡ γνῶσις ἐπέρχεται πάντοτε λίαν βραδέως, δὲν ἔχει οὕτω;

Κα Σαλλονέ (στενάζουσα). Ἄ, λίαν βραδέως. Καὶ ὅμως...

Κος Δουρράν (μειδιῶν). Τελειώσατε τὴν φράσιν, κυρία Σαλλονέ.

Κα Σαλλονέ (ἐρυθριῶσα). Οὐχί, ἀδυνατῶ (ἐπέρχεται παύσις).

Κος Δουρράν. Ὁ σύζυγός σας εὑρίσκεται ἐδῶ μεθ' ὁμῶν;

Κα Σαλλονέ. Ὁ σύζυγός μου! Ἀλλ' οὐχί. Ἐκεῖνος...

Κος Δουρράν. Μέλλει νὰ συναντήσῃ ὁμᾶς.

Κα Σαλλονέ. (καταστέλλουσα μεϊδιάμα). Ὁ σύζυγός μου μετὰ λύπης ἀναγκάζομαι νὰ εἶπω ὅτι ἀπέθανε πρὸ τριῶν ἐτῶν.

Κος Δουρράν. (μεϊδιῶν). ὦ, συγγνώμην. Ὁφείλω νὰ ἐκφράσω ὑμῖν τὰ συλλυπητήριά μου.

Κα Σαλλονέ. Εὐχαριστῶ. Ἦτο μέγα τὸ τραῦμα, ἀλλ' ὅμως...

Κος Δουρράν. (φαιδρῶς). Ὁ χρόνος θαυμάσια ἀπεργάζεται, δὲν ἔχει αὐτὸς...

Κα Σαλλονέ. Δὲν θὰ ἐπεθύμει πατὴρ νὰ πενήθῃ ἐπὶ μακρὸν.

Κος Δουρράν. Χοῦμ! Οὐδέποτε θὰ μοὶ ἔμελλε πόσον ἐπένθησεν ἡ σύζυγός μου.

Κα Σαλλονέ. Εἰμὴ βεβαίᾳ, ὅτι δὲν θὰ ἦσθε τόσο φίλαυτος, πράγματι.

Κος Δουρράν. Ἄν λήθῃτε ὑπ' ὅφει τὸ «πράγματι», δὲν υποθέτω ὅτι θὰ ἐγίνωσκόν τι περὶ τούτου. Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ Πρόνοια εἶναι τόσο σκληρά. Φαντάσθητε τί θὰ ἦσθάνετο ὁ κ. Σαλλονέ, ἂν ὑμεῖς...

Κα Σαλλονέ. Κύριε Δουρράν! Ἀλλὰ βλέπετε, ἴγουν μόνον τὸ 23ον ἔτος τῆς ἡλικίας ὅτε ἐχίρευσα.

Κος Δουρράν. ὦ, ἔχετε πλῆρες δίκαιον. Ἀρετὴ τὰ παρελθόντα νὰ ἴναι παρελθόντα, ὡς ἄρτι εἶπετε.

Κα Σαλλονέ. Ἦδὴ δύνασθε νὰ ἐννοήσητε πόσον μεμονωμένην αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν καὶ πόσῃ ἐντύπωσιν μοὶ ἔμποιεῖ ἡ ὄψις ἀρχαίας μορφῆς.

Κος Δουρράν. Ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς μου, με καταβάλλετε, κυρία Σαλλονέ. Θελητικὴ ὑπῆρξεν ἡ συνάντησις αὕτη.

Κα Σαλλονέ. Ἡ πρώτη πολλῶν, ἐλπίζω. Αἰσθάνομαι ὥστε πάντα τὰ ἐν τῷ μεταξύ παρεμπεσόντα ἦσαν μόνον κακὸν ὄνειρον.

Κος Δουρράν. ὦ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι τοῦτο εἶναι καὶ πῶς τραχὺ διὰ...

Κα Σαλλονέ (μεϊδιῶσα). Αἴσχος! Γνωρίζετε, ἐνόσω τὰ ἡμέτερα—τὰ ἡμέτερα—ὅποια ἀθλία παρηνόησις. Αἰσθάνομαι ὥστε πάντα ταῦτα ἦσαν κακὸν ὄνειρον, ὑμεῖς δὲ καὶ ἐγὼ ἡμεθα ἀκριβῶς ὡς συνήθως ἡμεθα. ὦ, οὐχί, δὲν ἐνόουν ἄλλο! Δὲν πρέπει νὰ γελᾷτε.

Κος Δουρράν. Ἦτο μεϊδιάμα υποθετικῆς ἐκστάσεως.

Κα Σαλλονέ (ἐρυθριῶσα). Δὲν ἐνοῶ ἀκριβῶς τί θέλετε νὰ εἰπῇτε;

Κος Δουρράν. Ἐκστασιν, ἥτις ἡδύνατο νὰ ὑπάρχῃ, ἀλλὰ...

Κα Σαλλονέ (παρατηροῦσα πρὸς τὴν θάλασσαν). Λοιπὸν;

Κος Δουρράν. Ἀλλὰ δὲν...

Κα Σαλλονέ (ὥστε ὄνειροπολοῦσα). Ἐχούσιν ἄρα γε δίκαιον οἱ καλοκἀγαθοὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες λέγουσιν ἡμῖν ὅτι τὸ παρελθὸν εἶναι ἀνέκκλητον;

Κος Δουρράν. Τοῦτο νομίζω ἐκφυγῆται ἐκ πολλῶν περιστάσεων.

Κα Σαλλονέ (στρεφόμενη πρὸς αὐτόν). Κύριε Δουρράν, ἀπὸ ἐτῶν ἐπεθύμουν νὰ... νὰ ζητήσω συγγνώμην παρ' ὑμῶν, νὰ εἶπω ὑμῖν πῶς περιεπρόνοον ἐμαυτὴν καὶ νὰ ἐρωτήσω ὑμᾶς ἂν ὑπῆρχε ἐξιλέωσις, ἥτις...

Κος Δουρράν. Ἦτο τὸ πικρὸν μεϊδιάμα τῆς ἀπελπισίας.

Κα Σαλλονέ (ἀπαλῶς). Ἀπελπισίας; Διὰ τί ν' ἀπελπίσητε; Ἦδὴ ἰδυνάμην ν' ἀποβάλλω πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ νὰ τύχῃ συγγνώμης.

Κος Δουρράν. Ἀγαπητὴ κυρία Σαλλονέ, συγχωρῶ ὑμᾶς ἐξ ὅλης καρδίας.

Κα Σαλλονέ (ἀνυπομόνως). Ἄ, πόσον ἀγαθὸς εἰσθε! Οὐδέποτε ὑπῆρξα τοσοῦτον εὐτυχής.

Κος Δουρράν. Εἶναι ἡ ἀμοιβὴ μεταμελείας.

Κα Σαλλονέ (δειλημόνως). Ὑμῖν ἀπόκειται ἡ ἀμοιβή. Ἀλλ' ἴσως χαίρετε ἀκριβῶς ἐπὶ τῇ λήξει τῆς ἡμετέρας διαφωνίας;

Κος Δουρράν. Χαίρω ἀνακτώμενος φίλην.

Κα Σαλλονέ. ὦ, εὐχαριστῶ. Θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ ἦμαι φίλη σας; Ἐπιθυμῶ, ἐπιθυμῶ τὴν ὑμετέραν φιλίαν.

Κος Δουρράν. Πάντοτε θὰ ἦμαι πρόθυμος νὰ ὑπηρετήσω ὑμῖν.

Κα Σαλλονέ (παρατηροῦσα αὐτόν καὶ μεϊδιῶσα). Εἶχον δίκαιον... δὲν ἔχει οὕτως;... ὅταν ἔλεγον ὑμῖν ἄλλοτε ὅτι ἦσθε ὁ εὐγενέστατος τῶν ζώντων ἀνθρώπων...

Κος Δουρράν. (γελῶν). ὦ, βεβαίως, μολονῶς νομίζω ὅτι ταῦτον ἐσκέπτεσθε καὶ περὶ τοῦ κυρίου...

Κα Σαλλονέ (τιθεῖσα τὴν χεῖρα αὐτῆς ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτοῦ). Σιωπὴ! ἐπιθυμῶ περὶ ὑμῶν μόνον νὰ ὁμιλῶ. ὦ, εἶναι τοῦτο ἄγαν πονηρόν; Ἀδυνατῶ νὰ πράξω ἄλλως. Μάλιστα, ὑμεῖς εἰσθε ἐκεῖνος, ὃν πάντοτε... ὦ, συγγνώμην (ἀποσύρει τὴν χεῖρα αὐτῆς).

Κος Δουρράν. Δὲν προσεβλήθην (Ἡ κυρία Σαλλονέ παρατήρησεν αὐτὸν καὶ εἶτα ἠτένιζε πρὸς τὴν θάλασσαν).

Κα Σαλλονέ (χαμηλὴ τῇ φωνῇ). Πρὸς στιγμὴν... ἐλθσμονήσα.

Κος Δουρράν. Λοιπὸν, ἀποῦ ἦτο πρὸς στιγμὴν! (ἐγείρεται καὶ τείνει τὴν χεῖρα)

Κα Σαλλονέ. Βιάζεσθε ν' ἀναχωρήσητε τόσο ταχέως;

Κος Δουρράν. Ἀτυχῶς, μάλιστα. ἔχω συνέντευξιν.

Κα Σαλλονέ. Οὐδέποτε συνειθίζετε νὰ ἔζητε συνεντεύξεις.

Κος Δουρράν. Autres temps, autres... (σιγῆσας πρὸς στιγμὴν προσέβηκεν εἰς τὰς ὑποκώφους femmes).

Κα Σαλλονέ. Καταλύω ἐν τῷ Μπαθ. Θὰ ἔλθῃτε νὰ με ἴδῃτε;

Κος Δουρράν. Εὐχαρίστως.

Κα Σαλλονέ. Συγχαίς;

Κος Δουρράν. ὦ, ἀρκετὰ συχνά.

Κα Σαλλονέ (ἀπαλῶς). Διὰ τί ὄχι πολὺ συχνά.

Κος Δουρράν. (μεϊδιῶν). Καὶ δὲν μαντεύεστε;

Κα Σαλλονέ (ἐρυθριῶσα). Τί ἐννοεῖτε;

Κος Δουρράν. Τί θὰ ἔλεγεν ὁ κόσμος;

Κα Σαλλονέ (μετὰ θάρρους). Δὲν θὰ μοὶ ἔμελλεν. Ὑμεῖς θὰ ἐφροντίζετε περὶ τούτου;

Κος Δουρράν. Χαίρετε! Ἀναγκάζομαι ν' ἀναχωρήσω (κυρία τις ἐπιφαίνεται ἐπὶ τῆς προκυμαίας).

Κα Σαλλονέ. Θὰ ἔμελλεν ὑμῖν, κύριε Δουρράν;

Κος Δουρράν. Οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον, ἀλλὰ... χαίρετε, χαίρετε. (Ἐκβάλλει τὸν πῖλον καὶ ἀποχωρεῖ).

Κα Σαλλονέ. Ἀλλὰ τί σημαίνει τοῦτο;

Κος Δουρράν (ἔχων ἐστραμμένην τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν ὦμον αὐτοῦ). Τῇ συζύγῳ μου πιθανῶς θὰ ἔμελλε (προσπελάζει εἰς τὴν ἐπὶ τῆς προκυμαίας ἐμφανισθεῖσαν κυρίαν καὶ ἀπέρχεται συμβαδίζων μετ' αὐτῆς).

Κα Σαλλονέ (μόνη). Ἀλλὰ πῶς! πῶς!

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΝ ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια. ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

XXI.

Δυσχερεστάτη ἦν νῦν ἡ θέσις τῆς Ὀδύλλης. Ἐνεκα τῶν δοκιμασιῶν, ἃς ὑπέστη διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ Ἐδμόνδου, ὁ Ριχάρδος εἶχε διατηρήσει νευρικὴν ὑπεραισθησίαν σπουδαίαν ἀπέναντι τῶν τέκνων του. Ἀπὸ τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ἐπεισοδίου, ὅπερ παρ' ὀλίγον ἐγένετο αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, δὲν ἐξέφραζε πλέον σκληροῦς λόγους ἢ ἐπιτιμήσεις πικράς, ἡ σύζυγός του ἄμως ἐγίνωσκε πόσον τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἐλύπει αὐτόν καὶ οἷας θλιβεράς σκέψεις ἐγένεον ἐν αὐτῷ ὡς πρὸς τε τὸ παρελθὸν καὶ ὡς πρὸς τὸ παρὸν καὶ ὡς πρὸς τὸ μέλλον ἢ ἐλάχιστη πλάνη τοῦ Ἐδμόνδου ἢ τῆς Ὑβελίνης. Ὁ Ριχάρδος θεώρει πάντοτε ἑαυτὸν ὡς πατέρα ἐστερημένον τῆς φυσικῆς ἐξουσίας ἐπὶ τῶν τέκνων του.